

Arrest

nr. 270 550 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 28 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 21 mei 2020 en diende op 17 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 september 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker een eerste maal werd gehoord op 3 juni 2021 en een tweede maal op 7 oktober 2021.

1.3. Op 2 december 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 december 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse soenniet van Arabische afkomst te zijn uit Ash Shuja'iyeh, Gazastad. U bleef hier wonen tot uw vertrek naar België. U bent niet UNRWA-geregistreerd. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U studeerde tot het 4e middelbaar. Voor 2014 werkte u in een winkel van uw grootvader. Van 2014 tot 2017 werkte u maandelijks enkele dagen in de bouw. Na 2017 werkte u amper nog. In 2008 vond in de Gazastrook de staatsgreep door Hamas plaats. Aangezien uw familie pro-Fatah was, werden er op 02.08.2008 veel familieleden gearresteerd. Tevens werden een veertigtal personen uit uw familie vermoord. Andere personen van uw familie besloten te vluchten. U persoonlijk kon als gevolg van deze staatsgreep in 2008 uw wijk niet verlaten. In 2011 drongen Israëli's tanks binnen in de Gazastrook als gevolg van het toenmalig conflict. Er waren toen jongeren die stenen gooiden naar deze tank. U stond daar als toeschouwer. Wanneer de tank met twee schoten reageerde op de jongeren, raakte u gewond aan uw mond en aan uw dij.

In 2014 werden er tijdens de toenmalige oorlog met Israël bombardementen uitgevoerd op twee woningen van Hamasleden in uw buurt. Hierdoor raakte uw woning ook beschadigd. Er was toen schade aan het dak en aan de muren. De schade aan het dak werd hersteld, de beschadigde muren niet.

Op 18 maart 2016 trok u voor de jacht op vogels naar de grens met Israël. Er waren echter ook veel andere personen die daar waren om te protesteren tegen de verhuis van de Amerikaanse ambassade naar Jeruzalem. U werd daarbij beschoten door de Israëli's en raakte gewond aan uw been. Sinds eind december 2016 kreeg u hiervoor een uitkering als invalide. Hoewel u na drie maanden terug genezen was en u bijgevolg geen recht meer had op deze uitkering, zei uw arts aan de autoriteiten dat u nog niet genezen was opdat u de uitkering langer zou krijgen. U werd jarenlang voortdurend gevisieerd door Hamas. U ontving talloze oproepingsbrieven en moest u steeds gaan aanmelden voor onbenullige zaken. U diende ook één keer een volledige maand werkjes op te knappen in het politiekantoor. U werd vaak voor één à twee dagen in hechtenis gehouden. Dit gebeurde zo van 2008 tot uw vertrek. U werd ook beschuldigd van spionage voor Israël. Omdat er echter geen bewijzen tegen u waren, werd u steeds vrijgelaten. Na elke vrijlating dienden u en uw vader een beloftebrief te ondertekenen dat u niet meer naar de grensstreek mocht gaan. U bleef dit toch doen omdat u daar naartoe ging voor de lucratieve jacht op vogels. In 2017/ 2018 trok u samen met enkele neven naar de grens met Israël. U maakte enkele gebaren naar de Israëli'se soldaten. Toen u deze plaats verliet, werd u tegengehouden door Hamasleden. Er werd u en uw neven gevraagd of jullie contact hadden met de Israëli's. Jullie werden vervolgens gearresteerd en opgesloten. U werd daarbij vastgebonden aan een stoel waardoor uw arm verlamd geraakte. Hierdoor moest uw hand tweemaal geopereerd worden. Omdat er geen bewijzen tegen u waren, kon u vrijkomen. Op 15 februari 2018 gaf u samen met enkele vrienden kritiek op een militaire patrouille van Hamas. Hierdoor werden jullie de dag nadien gearresteerd. U werd veroordeeld tot twee maanden celstraf omdat u scheldwoorden had geuit tegen vertegenwoordigers van het verzet. U zat deze straf uit. In 2018 begeleidde u uw broer Mu. meermaals naar de grensovergang met Egypte. Hij was immers ziek en zou zich in Egypte laten behandelen. U kon legaal de controles langs de kant van de Palestijnen passeren, maar de Egyptische grensautoriteiten lieten u evenwel nooit verder reizen naar Egypte. Uw broers Mo en Mu. raakten in 2018 en 2019 gewond toen ze op vogels aan het jagen waren dicht bij de grens met Israël. Ze werden toen beschoten door Israëli's omdat ze zich te dicht bij de grens bevonden. In augustus 2018 werd uw uitkering als invalide stopgezet omdat er vastgesteld werd dat u genezen was. Een familielid van u, Y.H., was werkzaam bij de inlichtingendienst van de Palestijnse Autoriteit. Hij beloofde u dat hij er voor kon zorgen dat u de stopgezette uitkering opnieuw kon verkrijgen. In ruil daarvoor diende u twee Hamasleiders uit uw buurt te bespioneren. U diende ook jongeren die naar de moskee trokken te bespioneren. U deed dit en gaf deze informatie aan Y. door. Echter ontving u nooit uw uitkering terug zoals Y. u beloofd had. In februari 2019 kwam Hamas te weten dat u met Y. samenwerkte. A.b.A.H, een persoon van de gerechtelijke politie, vroeg u dan om informatie over Y. door te spelen. U stelde dat u hiermee akkoord ging maar overhandigde nooit effectief informatie. In november 2019 werd Y. samen met twee leidinggevenden gearresteerd op verdenking van de moord op B.A.A., een hooggeplaatste binnen Jihadi Islamiyah. U werd ervan verdacht met uw

neef en zijn twee collega's samen gewerkt te hebben. Uw neef en zijn collega's bekenden de moord. Op 8 maart 2019 werd een verwante van u, A.H., beschoten door A.M.. Als reactie op deze beschieting trokken verschillende leden van Hilles-familie naar een militaire academie en staken deze in brand. U was daar louter aanwezig als toeschouwer. Toch diende u zich aan te melden bij het politiekantoor. Toen u daar uitlegde dat u niets met de feiten te maken had, kon u vrijkomen. Uw broer Mo. diende, enkele dagen nadat u zich had aangemeld, zich ook aan te melden. Hij werd voor 11 maanden opgesloten. Hij kon via een borg vrijkomen en verliet Gaza nadien. U verliet Gaza legaal met uw eigen paspoort op 20 maart 2019 via Rafah crossing naar Egypte. Vandaaruit reisde u met het vliegtuig naar Turkije. Op 21 of 22 maart 2019 werd er een oproepingsbrief naar uw ouderlijk huis voor u verstuurd. U reisde vanuit Turkije met het vliegtuig naar Griekenland. In Griekenland verbleef u negen tot tien maanden. Vandaaruit reisde u verder over land naar België. U kwam in België aan op 21 mei 2020. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 17 juli 2020. U vreest bij terugkeer gearresteerd te worden. In november 2019 werd uw neef Youssef gearresteerd. Hij zit tot op heden opgesloten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van uw Turks visum, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, de identiteitskaart van uw ouders, de identiteitskaart van uw broer Mu. en Mo., enkele stempels uit het paspoort van uw broer, een lijst van personen die in 2018 aan de grensovergang van Rafah passeerden, een foto van Y.H., een verzoek d.d. 25.03.2019 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Nationale veiligheid gericht aan de rector van de Rabat Universiteit om de Palestijnse politie te contacteren opdat u oproepen en ondervraagd zou worden in verband met de brandstichting van de academie waarvan u beschuldigd wordt, een oproepingsbrief d.d. 25.03.2019, een proces-verbaal van een onderzoek bij verstek van 26.03.2019 waarin staat dat u meteen gearresteerd moet worden, een bevel van 13.02.2020 om uw broer Mo. vrij te laten, enkele artikels over het conflict tussen uw familie en Hamas n.a.v. de staatsgreep in 2008, uw originele invaliditeitskaart die u kreeg nadat uw arm verlamd raakte en waarmee u gratis fysiotherapie kon verkrijgen, enkele foto's van de verwondingen die uw broers hadden in 2018 en 2019, enkele medische attesten over de verwondingen aan uw arm, hoofd en been van 2011 en 2017/2018, een attest van de stichting voor de zorg voor de families van de martelaren en de gewonden waarin staat dat u bij hen geregistreerd stond als gewonde, enkele treintickets uit België, een video over Y. en twee van zijn kompanen van de inlichtingendienst die gearresteerd werden omdat ze iemand van Jihadi Islamiyah hadden vermoord, een video over de arrestatie van leden van de Hilles-familie n.a.v. de staatsgreep van Hamas in 2008 en een video van uw familie die toevlucht zochten in een school tijdens het Palestijns-Israëliësch conflict van mei 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst is uw legaal vertrek uit de Gazastrook aan de hand van uw eigen paspoort moeilijk te rijmen met de beweerde problemen met Hamas, nl. dat u verdacht wordt van betrokkenheid bij brandstichting,

dat u onder dwang van Hamas een dubbelspion werd en dat u sinds 2008 het slachtoffer werd van veelvuldige willekeurige arrestaties. Indien u daadwerkelijk door Hamas als dubbelspion werd ingezet nadat u betrappt werd op spionage voor Fatah, waardoor u naar eigen zeggen op verschillende manieren steeds in de gaten werd gehouden door Hamas, niet meer kon bewegen en niets meer kon doen (CGVS 1, p. 20, p. 23) en indien u daadwerkelijk verdacht werd van (betrokkenheid bij) brandstichting van de militaire academie, ook al werd u vrijgelaten wegens een gebrek aan bewijzen (CGVS 2, p. 16), dan mag het verbazen dat u legaal de Gazastrook kon verlaten. Dat u nog geen misdrijven had gepleegd, dat er slechts verdenkingen op u rusten, overtuigt gelet op uw bewering dat u aan Hamas heeft toegegeven dat u spioneerde voor Fatah (CGVS 2, p. 13) niet als verklaring. Uw legaal vertrek plaatst aldus een ernstig voorbehoud bij uw beweerde problemen met Hamas.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw geschetste problemen met Hamas blijkt te meer uit onderstaande vaststellingen.

U blijft zeer vaag over uw arrestaties door Hamas. Zo weet u niet hoeveel oproepingsbrieven u in totaal hebt ontvangen. U bent zelfs niet in staat om enigszins bij benadering te schatten of u 5, 10, 20 keer of meer werd opgeroepen (CGVS 1, p. 18-19 en CGVS 2, p. 15). U kan evenmin aanduiden hoeveel keren u effectief werd gearresteerd. Ook hierbij slaagt u er zelfs niet in om te schatten of dit 10, 20, 50 keer of meer gebeurde (CGVS 2, p. 7).

Wat betreft de spionage die u diende uit te voeren voor uw neef Y. voor het herkrijgen van uw uitkering, moet er gewezen worden op verschillende tegenstrijdigheden. Zo geeft u zeer wisselende verklaringen wat betreft het tijdstip waarop Youssef u contacteerde om informatie te bezorgen en wanneer u hem effectief deze informatie bezorgde. Tijdens uw eerste onderhoud stelt u dat hij u in oktober 2018 vroeg om informatie te bezorgen (CGVS 1, p. 21-22). Tijdens uw tweede onderhoud komt u daar initieel op terug en stelt u dat hij u in december 2018 vroeg om informatie door te spelen (CGVS 2, p. 11). Erop gewezen dat u bij uw eerste persoonlijk onderhoud een andere periode aangaf, stelt u dat het eind 2018, begin 2019 was (CGVS 2, p. 11). Gevraagd in welke maanden u dan effectief informatie bezorgde, stelt u dan weer dat u dit deed van september 2018 tot en met december 2018 (CGVS 2, p. 12-13). U komt daar echter meteen op terug en stelt dat u informatie bezorgde van november 2018 tot en met februari 2019 (CGVS 2, p. 12-13). Wederom geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, geeft u aan dat u één maand na het stopzetten van de uitkering voor het eerst informatie bezorgde aan Y., namelijk in september 2018 (CGVS 2, p. 13). Dit is niet alleen weer tegenstrijdig met enkele van bovenstaande aangehaalde tijdstippen maar ook op zijn beurt weer tegenstrijdig met uw verklaring van uw eerste onderhoud waarbij u stelde dat u twee maanden na het verlies van uw uitkering Y. contacteerde (CGVS 1, p.21).

Wat betreft de brandstichting stelde u tijdens uw eerste onderhoud meermaals dat uw broer Mo. in uw plaats werd gearresteerd (CGVS 1, p. 15 en 17). Tijdens uw tweede onderhoud geeft u echter aan dat uw broer werd gearresteerd omdat hij werd beschuldigd zelf deelgenomen te hebben. Nergens maakt u melding van het feit dat hij in uw plaats werd gearresteerd (CGVS 2, p. 14-15). Hiermee geconfronteerd stelt u dat beide versies kloppen: dat hij zowel in uw plaats werd gearresteerd maar dat er ook getuigenissen tegen hem waren dat hij zelf had deelgenomen (CGVS 2, p. 15). Deze post-factum repliek waarbij u uw verklaring louter wijzigt, volstaat niet.

Wat betreft de oproepingsbrief die u net na uw vertrek kreeg (u stelt dat deze op 21 of 22 maart 2019 kwam maar uw voorgelegde document spreekt van 25 maart 2019) is het ook opmerkelijk dat u niet weet waar de originele oproepingsbrief zich zou bevinden. U denkt dat uw familie deze vernietigd of verscheurd heeft omdat men deze niet meer nodig heeft (CGVS 1, p. 17). Dat uw familie documenten die uw asielrelaas kunnen ondersteunen, vernietigt is weinig overtuigend.

Tot slot dient gewezen te worden op een opmerkelijke desinteresse in het verdere verloop van uw problemen. U heeft zich niet geïnformeerd over uw persoonlijke situatie in Gaza na uw eerste persoonlijk onderhoud. U bent immers in België waardoor uw problemen niet meer bestaan (CGVS 2, p. 4). Gelet op uw bewering dat u slechts enkele dagen na uw vertrek in maart 2019 werd opgeroepen door de autoriteiten en dat u contact onderhoudt met uw familie in Gaza, mag in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u zich verder spontaan blijft informeren over elementen die de kern uitmaken van uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met Hamas sinds 2008. Dergelijke conclusie plaatst bovendien een voorbehoud bij de geloofwaardigheid van uw beweerde vroegere, andere problemen.

Wat betreft de feiten van 2011 en 2016 waarbij u tweemaal gewond raakte door Israël, dient aangestipt te worden dat u toevallig geraakt werd en hierbij niet doelbewust geïsoleerd werd (CGVS 1, p. 15 en CGVS 2, p. 5). Uit niets blijkt dat u persoonlijk geïsoleerd wordt door Israël en dat deze feiten zich zullen herhalen. Dat u getroffen werd door Israëlische kogels dient gekaderd te worden in een algemene reactie van Israël op de toenmalige oorlog/grensoverval waarop u toevallig aanwezig was. Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst dient verwezen te worden naar de vaststellingen verder opgenomen in deze beslissing. Dezelfde conclusie geldt voor het feit dat uw broer Mo. en Mu. in 2018 en 2019 gewond raakten toen ze op vogels aan het jagen waren dicht bij de grens met Israël (CGVS 1, p. 13-14). Dat zij toen beschoten werden, is te wijten aan het feit dat ze dicht bij de grens kwamen. Nergens uit blijkt dat u hierbij persoonlijk getroffen werd of dat in de toekomst het geval zou zijn indien u zich niet naar deze regio zou begeven (CGVS 1, p. 13-14).

Wat betreft de bombardementen op uw woning in 2014 en 2021 dient aangestipt te worden dat uw woning niet specifiek geïsoleerd werd maar dat de bombardementen bedoeld waren om de huizen van Hamasleden uit uw buurt te treffen (CGVS 1, p. 5). Daarnaast zou er minstens van u, in het licht van de hieronder geschetste financiële situatie van u en uw familie, kunnen verwacht worden dat - indien uw woonplaats dermate gevaarlijk is - omwille van de nabij aanwezigheid van enkele Hamasleden en de vergeldingsbombardementen van Israël, u verhuist naar een veiligere plaats binnen Gaza.

Wat betreft het conflict dat uw familie met Hamas kende bij de staatsgreep van Hamas in 2008 dient aangestipt te worden dat u aangeeft dat dit sindsdien gekalmeerd is (CGVS 2, p. 5). Bovendien werden u en uw naaste familieleden in 2008 louter geconfronteerd met het feit dat jullie tijdelijk jullie wijk niet uit mochten (CGVS 2, p. 5). Het loutere feit dat de H.-familie gekend staat als pro-Fatah en anti-Hamas waardoor in 2008 verschillende doden vielen volstaat aldus niet om te besluiten dat u louter door het behoren tot de H.-familie een actueel risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade loopt. Dat dit actueel nog een invloed heeft doordat de politie aan de kant staat van de tegenpartij wanneer er een conflict zou zijn tussen de H. familie en een andere familie, is eveneens onvoldoende om te spreken een gegronde vrees op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade (CGVS 2, p. 5).

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting

van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie **OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 6 (25 June–1 July 2021)**, beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-6-25-june-1-july-2021>). Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo heeft u zich in het verleden nooit in een preciaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u in het verleden in staat bleek om te werken. Voor 2014 werkte u in een winkel van uw grootvader. Van 2014 tot 2017 werkte u maandelijks enkele dagen in de bouw. Na 2017 gebeurde dit nog heel weinig maar u bleek wel in staat om af en toe nog te werken (CGVS 1, p. 10 en CGVS 2, p. 4). Uw broer Mu. krijgt een vergoeding van 100 sjekel per maand omdat hij arbeidsongeschikt is (CGVS 1, p. 10). Uw ouders krijgen een uitkering 1.800 sjekel per 3 maanden (CGVS 1, p. 10 en CGVS 2, p. 4-5). De woning waarin u verbleef, was eigendom van de familie, i.e. van uw grootvader (CGVS 1, p. 5). Toen deze woning bij het recente conflict van mei 2021 werd beschadigd, gebruikten jullie nylon als tijdelijke oplossing (CGVS 2, p. 4). U en uw familie had toegang tot drinkbaar water door dit aan te kopen en door dit op te slaan in een watertank (CGVS 1, p. 6-7). Elektriciteitsonderbrekingen vingen u en uw familie op door te werken met ledlampen (CGVS 1, p. 6-7). Uw reiskosten naar België bedroegen 11.000 dollar. U bleek in staat om daarvan 2.000 dollar zelf te betalen (CGVS 1, p. 9).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021**, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden

door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke persoonlijke omstandigheden zijn evenwel niet voorhanden in onderhavig verzoek.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk

maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

*De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit***

Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah

op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. De identiteit en herkomst van u en uw familie, uw invaliditeit, uw treinreizen in België, uw pogingen om in 2018 uw broer naar Egypte te begeleiden staan niet ter discussie. Wat betreft de vraag gericht aan de rector, de oproepingsbrief en het proces-verbaal moet opgemerkt worden dat dit slechts kopies betreffen en dat documenten slechts bewijskrachtig kunnen zijn voor zo ver zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, quod

non in casu. Uit het bevel om uw broer Mohammed vrij te laten kan geen persoonlijk risico afgeleid worden. Uit de foto van Youssef Hilles en de video over Youssef en twee van zijn kompanen die gearresteerd werden, kan evenmin een risico in uw hoofd afgeleid worden. Wat betreft de voorgelegde video en artikels over het conflict tussen uw familie en Hamas n.a.v. de staatsgreep in 2008 werd hierboven reeds uiteengezet dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u hierdoor persoonlijk anno 2021 een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou hebben. Dezelfde conclusie geldt voor de verwondingen die u in 2011 en 2016 opliep en die u staaft aan de hand van enkele medische attesten. Deze conclusie geldt evenzeer voor de verwondingen die uw broers opliepen in 2018 en 2019, zoals gestaafd door enkele foto's. Medische attesten en foto's van verwondingen laten trouwens niet toe de ware omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen vast te stellen. Dat uw familie tijdens het recent Palestijns-Israëliësch conflict van mei 2021 diende te schuilen in een school, is onvoldoende om te stellen dat u actueel bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou hebben. Bovendien vielen er daarbij geen slachtoffers in uw naaste familie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 15 december 1980), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat hij goed heeft meegewerkt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en verwijt de commissaris-generaal amper aandacht te hebben besteed aan zijn documenten.

Uit niets zou blijken dat het onmogelijk is om Gaza te verlaten indien men ervan verdacht wordt brandstichting of spionage te hebben gepleegd, wat *in casu* het geval is. Omdat hij nog niet veroordeeld werd, was het voor hem aldus niet onmogelijk om Gaza te verlaten. Hij voegt toe steeds oprecht te zijn geweest over zijn reisroute en hij de manier waarop hij Gaza heeft verlaten niet verborgen wilde houden, maar wel wenste toe te lichten waarom hij Gaza kon verlaten en op welke wijze hij dit deed.

Waar hem verweten wordt dat hij te vaag bleef over zijn arrestaties, legt hij uit dat hij moedeloos geraakte door de herhaaldelijke oproepingen door Hamas, waardoor hij hierop geen getal kan plakken. Hij wijst erop dat zijn identiteit vast staat en dat niet betwist wordt dat de familie H. geïdendeerd werd door Hamas. Hij voegt toe dat hij niet verantwoordelijk gehouden kan worden voor het feit dat zijn familie die laatste oproepingsbrief zou hebben vernietigd.

Er is volgens hem geen sprake van desinteresse in zijn problemen, maar eerder een manier van omgaan met het leven dat hij achter zich heeft kunnen laten.

Voor wat betreft zijn tegenstrijdige verklaringen meent hij dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn opleiding, intellectuele vermogen of leeftijd. Dat hij problemen had met het situeren van verschillende gebeurtenissen in de tijd, zou te wijten zijn aan de beperkte mogelijkheden die hij heeft om die correct te situeren in de tijd nu hij slechts beperkte scholing genoot, studeerde tot het derde middelbaar en werkte in de bouw als metselaar. Hij meent naar best vermogen antwoorden te hebben gegeven op de gestelde vragen. Hij was in staat om tijdens het interview, geconfronteerd met tegenstrijdigheden, correcties aan te brengen en die correcties mogen volgens hem niet beschouwd worden als een loutere *post-factum* verklaring.

Hij benadrukt dat niet betwist wordt dat hij behoort tot de H.-familie, die pro-Fatah en anti-Hamas is en gemakkelijk het slachtoffer werd van vergeldingen, waardoor hij zich in een kwetsbare positie bevindt.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Gaza in combinatie met zijn individuele situatie die hem bijzonder kwetsbaar zou maken. Hij herhaalt dat zijn familie gekend staat als pro-Fatah en anti-Hamas.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker geen nieuwe stukken.

3.2. Op 24 februari 2022 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan:

- de COI Focus: "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021, hetgeen wordt bijgevoegd;
- OCHA, "*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10 (September 2021)*" met weergave van de weblink;
- De COI Focus : "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022, met weergave van de weblink;
- een artikel van Egypt Today, getiteld "*Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*" van 16 november 2021 met weergave van de weblink en hetgeen wordt bijgevoegd.

De commissaris-generaal wenst hiermee aan te tonen dat dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastreek in preciaire omstandigheden leeft en nergens uit de verklaringen van verzoeker afgeleid kan worden dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische bestaans die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wenst de commissaris-generaal toe te voegen dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De commissaris-generaal concludeert dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte '*beoordeling van feiten en omstandigheden*' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Voorafgaande opmerking

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: “Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

Nu verzoeker het tegendeel niet aantoont en in zijn verzoekschrift expliciet stelt niet UNRWA geregistreerd te zijn, besluit de Raad, rekening houdend met verzoekers verklaringen en de stukken die werden voorgelegd, dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing is op verzoekers geval.

5.2. Beoordeling

Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer gearresteerd te worden en direct naar de gevangenis te worden gebracht. In 2018 werd verzoeker gearresteerd nadat hij beledigingen had geuit aan het adres van Hamas, waarvoor hij veroordeeld werd tot een celstraf van 2 maanden. In 2019 werd hij gearresteerd wegens spionage nadat hij informatie over Hamas had doorgespeeld aan zijn neef. Naar aanleiding van de brand van een trainingsacademie van Hamas, die aangestoken werd door zijn familie als wraakactie voor de moord op een familielid op 8 maart 2019, werd verzoeker verdacht van brandstichting. Volgens zijn verklaringen werd hij sedert 2008 gevisieerd omdat zijn hele familie als aanhanger van Fatah wordt beschouwd.

De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoekers beweerde problemen met Hamas sinds 2008 omdat: i) verzoekers legaal vertrek uit de Gazastrook aan de hand van zijn eigen paspoort een ernstig voorbehoud plaatst bij zijn beweerde problemen; ii) verzoeker zeer vaag blijft over zijn arrestaties door Hamas; iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de spionage die hij deed en meer bepaald over het tijdstip waarop Y. hem contacteerde en met betrekking tot de brandstichting; iv) het weinig overtuigend is dat zijn familie de originele oproepingsbrief heeft vernietigd; v) verzoeker blijft geeft van een desinteresse in het verdere verloop van zijn problemen. Op basis van voorgaande vaststellingen oordeelde de commissaris-generaal dat bij geloofwaardigheid van verzoekers vroegere andere problemen er een voorbehoud gemaakt dient te worden. Betreffende de feiten die verzoeker had meegemaakt in de periode 2011-2016 en hij hierbij aan de grens gewond geraakte door Israël, oordeelde de commissaris-generaal dat niet blijkt dat verzoeker persoonlijk en doelbewust werd getroffen. Verder oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekers woning niet specifiek gevisieerd werd tijdens de bombardementen in 2014 en 2021, dat de situatie sinds de staatsgreep van Hamas in 2008 gekalmeerd is en het loutere feit dat de H.-familie gekend staat als pro-Fatah en anti-Hamas, waardoor in 2008 verschillende doden vielen, niet volstaat om te besluiten dat verzoeker louter door het behoren tot de H.-familie een actueel risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade loopt.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekers geloofwaardigheid wordt vooreerst onderuit gehaald door zijn legaal vertrek uit de Gazastrook. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“Vooreerst is uw legaal vertrek uit de Gazastrook aan de hand van uw eigen paspoort moeilijk te rijmen met de beweerde problemen met Hamas, nl. dat u verdacht wordt van betrokkenheid bij brandstichting, dat u onder dwang van Hamas een dubbelspion werd en dat u sinds 2008 het slachtoffer werd van veelvuldige willekeurige arrestaties. Indien u daadwerkelijk door Hamas als dubbelspion werd ingezet nadat u betrap werd op spionage voor Fatah, waardoor u naar eigen zeggen op verschillende manieren steeds in de gaten werd gehouden door Hamas, niet meer kon bewegen en niets meer kon doen (CGVS 1, p. 20, p. 23) en indien u daadwerkelijk verdacht werd van (betrokkenheid bij) brandstichting van de militaire academie, ook al werd u vrijgelaten wegens een gebrek aan bewijzen (CGVS 2, p. 16), dan mag het verbazen dat u legaal de Gazastrook kon verlaten. Dat u nog geen misdrijven had gepleegd, dat er slechts verdenkingen op u rusten, overtuigt gelet op uw bewering dat u aan Hamas heeft toegegeven dat u spioneerde voor Fatah (CGVS 2, p. 13) niet als verklaring. Uw legaal vertrek plaatst aldus een ernstig voorbehoud bij uw beweerde problemen met Hamas.”* Waar verzoeker in het verzoekschrift het geheel van deze motieven tracht te weerleggen, door voor te houden dat hij Gaza legaal kon verlaten omdat hij nog niet veroordeeld was, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet stookt met de verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, nu hij verklaarde dat hij in 2018 door het vredegerecht veroordeeld werd tot twee maanden celstraf voor het uiten van scheldwoorden ten aanzien van vertegenwoordigers van het verzet (CGVS verhoor 2, p. 9-10). Waar hij vervolgens stelt dat hij steeds oprecht was over zijn reisroute en nooit iets verborgen wenste te houden, komt hij niet verder dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en *post-factum* verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Dat verzoeker ondanks zijn vele oproepingen door Hamas, zijn eerdere veroordeling en zijn eerdere arrestaties onder meer wegens de verdenking van spionage en brandstichting, legaal Gaza kon verlaten, doen sterke twijfels rijzen bij verzoekers verklaring dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas zou hebben gestaan.

De Raad treedt de commissaris-generaal vervolgens bij waar geoordeeld werd dat verzoekers vage verklaringen omtrent het aantal arrestaties door Hamas, de verschillende tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met betrekking tot de spionage in opdracht van zijn neef Y. en met betrekking tot de brandstichting de geloofwaardigheid van zijn verklaringen sterk ondermijnen. De pertinente motieven dienaangaande worden door de Raad bijgetreden en luiden als volgt: *“Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw geschetste problemen met Hamas blijkt te meer uit onderstaande vaststellingen.*

U blijft zeer vaag over uw arrestaties door Hamas. Zo weet u niet hoeveel oproepingsbrieven u in totaal hebt ontvangen. U bent zelfs niet in staat om enigszins bij benadering te schatten of u 5, 10, 20 keer of meer werd opgeroepen (CGVS 1, p. 18-19 en CGVS 2, p. 15). U kan evenmin aanduiden hoeveel keren u effectief werd gearresteerd. Ook hierbij slaagt u er zelfs niet in om te schatten of dit 10, 20, 50 keer of meer gebeurde (CGVS 2, p. 7).

Wat betreft de spionage die u diende uit te voeren voor uw neef Y. voor het herkrijgen van uw uitkering, moet er gewezen worden op verschillende tegenstrijdigheden. Zo geeft u zeer wisselende verklaringen wat betreft het tijdstip waarop Youssef u contacteerde om informatie te bezorgen en wanneer u hem effectief deze informatie bezorgde. Tijdens uw eerste onderhoud stelt u dat hij u in oktober 2018 vroeg om informatie te bezorgen (CGVS 1, p. 21-22). Tijdens uw tweede onderhoud komt u daar initieel op terug en stelt u dat hij u in december 2018 vroeg om informatie door te spelen (CGVS 2, p. 11). Erop gewezen dat u bij uw eerste persoonlijk onderhoud een andere periode aangaf, stelt u dat het eind 2018, begin 2019 was (CGVS 2, p. 11). Gevraagd in welke maanden u dan effectief informatie bezorgde, stelt u dan weer dat u dit deed van september 2018 tot en met december 2018 (CGVS 2, p. 12-13). U komt daar echter meteen op terug en stelt dat u informatie bezorgde van november 2018 tot en met februari 2019 (CGVS 2, p. 12-13). Wederom geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, geeft u aan dat u één maand na het stopzetten van de uitkering voor het eerst informatie bezorgde aan Y., namelijk in september 2018 (CGVS 2, p. 13). Dit is niet alleen weer tegenstrijdig met enkele van bovenstaande aangehaalde tijdstippen maar ook op zijn beurt weer tegenstrijdig met uw verklaring van uw eerste onderhoud waarbij u stelde dat u twee maanden na het verlies van uw uitkering Y. contacteerde (CGVS 1, p.21).

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift niet verder komt dan zijn vage verklaringen te verantwoorden stellende dat hij moedeloos werd door die herhaaldelijke pogingen tot arrestaties door Hamas en hij er daarom geen getal meer op kan plakken. Dergelijke *post-factum* verklaring vormt echter geen dienstig verweer en doet de bevindingen van de commissaris-generaal in die zin geenszins teniet. Dat verzoeker vaag blijft over de kern van zijn asielrelaas, namelijk dat hij gevisieerd werd door Hamas, en zelfs niet in staat is om bij benadering in te schatten hoe vaak hij werd opgeroepen (CGVS verhoor 1, p. 18-19; CGVS verhoor 2, p. 15) of gearresteerd (CGVS verhoor 2, p. 7) is allerminst ernstig.

Blijkens verzoekers verklaringen vormde zijn verdenking van de brandstichting van de trainingsacademie van Hamas de onmiddellijke aanleiding om Gaza te verlaten (CGVS verhoor 1, p. 15). Dat hij, ondanks het feit dat die gebeurtenis de kern van zijn vluchtrelaas vormt, tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de arrestatie van zijn broer, enerzijds stellende dat zijn broer in zijn plaats werd gearresteerd en anderzijds dat zijn broer werd gearresteerd omdat hij werd beschuldigd, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Daarnaast is het, zoals de commissaris-generaal terecht vaststelde ook opmerkelijk dat verzoeker niet weet waar de originele oproepingsbrief is, die hij ontving net na zijn vertrek. Dat zijn familie documenten zou verscheuren die zijn asielrelaas ondersteunen, ondermijnt mede de geloofwaardigheid van zijn relaas. De pertinente motieven van de commissaris-generaal worden door de Raad bijgetreden en luiden als volgt: *“Wat betreft de brandstichting stelde u tijdens uw eerste onderhoud meermaals dat uw broer Mo. in uw plaats werd gearresteerd (CGVS 1, p. 15 en 17). Tijdens uw tweede onderhoud geeft u echter aan dat uw broer werd gearresteerd omdat hij werd beschuldigd zelf deelgenomen te hebben. Nergens maakt u melding van het feit dat hij in uw plaats werd gearresteerd (CGVS 2, p. 14-15). Hiermee geconfronteerd stelt u dat beide versies kloppen: dat hij zowel in uw plaats werd gearresteerd maar dat er ook getuigenissen tegen hem waren dat hij zelf had deelgenomen (CGVS 2, p. 15). Deze post-factum repliek waarbij u uw verklaring louter wijzigt, volstaat niet.*

Wat betreft de oproepingsbrief die u net na uw vertrek kreeg (u stelt dat deze op 21 of 22 maart 2019 kwam maar uw voorgelegde document spreekt van 25 maart 2019) is het ook opmerkelijk dat u niet weet waar de originele oproepingsbrief zich zou bevinden. U denkt dat uw familie deze vernietigd of verscheurd heeft omdat men deze niet meer nodig heeft (CGVS 1, p. 17). Dat uw familie documenten die uw asielrelaas kunnen ondersteunen, vernietigd is weinig overtuigend.” Door in het verzoekschrift voor te houden dat hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor het feit dat zijn familie die laatste

oproepingsbrief heeft vernietigd, werpt hij geen ander licht op voorgaande bevindingen. De Raad voegt nog toe dat van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van de problemen die zijn familie heeft ondervonden en desgevallend blijvend ondervinden omwille van Hamas te meer nu hij verklaarde dat hij kort na zijn vertrek nog een oproepingsbrief heeft gekregen. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich beter te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging, temeer gezien verzoeker toegaf regelmatig telefonisch contact te hebben met zijn familie in Gaza (CGVS verhoor 2, p. 2; CGVS verhoor 1, p. 4). Dat hij zijn familie hiernaar niet verder bevroegd heeft omdat hij nu ver weg is van Gaza en hij zich er geen zorgen meer over hoeft te maken (CGVS verhoor 2, p. 4) getuigt van een opmerkelijke desinteresse in het verdere verloop van zijn vermeende problemen, die de geloofwaardigheid ervan sterk ondermijnt. De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden onder meer wat volgt: *“Tot slot dient gewezen te worden op een opmerkelijke desinteresse in het verdere verloop van uw problemen. U heeft zich niet geïnformeerd over uw persoonlijke situatie in Gaza na uw eerste persoonlijk onderhoud. U bent immers in België waardoor uw problemen niet meer bestaan (CGVS 2, p. 4). Gelet op uw bewering dat u slechts enkele dagen na uw vertrek in maart 2019 werd opgeroepen door de autoriteiten en dat u contact onderhoudt met uw familie in Gaza, mag in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u zich verder spontaan blijft informeren over elementen die de kern uitmaken van uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst.”* De poging om *post factum* verschoningen aan te voeren in zijn verzoekschrift, stellende dat het *“het een manier van leven is om alles achter te laten wat in Gaza gebeurd is”*, is dan ook niet dienstig en kan slechts aantonen dat verzoekers relaas niet steunt op waarheidsgetrouwe gebeurtenissen. Immers van een asielzoeker kan wel degelijk verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Waar hij vervolgens zijn tegenstrijdige verklaringen tevergeefs tracht te verantwoorden stellende dat geen rekening werd gehouden met zijn opleiding, intellectuele vermogen of leeftijd, kan de Raad hem hierin niet bijtreden. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit Gaza, waaronder de verdenking van brandstichting, spionage en veroordeling tot het uiten van beledigingen op Hamasleden, op coherente wijze te omschrijven. Bovendien heeft verzoeker de leeftijd van 21 jaar, waardoor er geen redenen voorhanden zijn om zijn leeftijd te beschouwen als een reden waarom verzoeker niet in staat is precieze verklaringen af te leggen. De Raad stelt vast dat er evenmin documenten voorliggen op basis waarvan blijkt dat verzoeker niet in staat was om antwoorden te geven om de hem gestelde vragen in het kader van de twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS. Dat verzoeker problemen zou hebben die van die aard zijn dat ze een impact hebben op zijn cognitieve vermogen en geheugen wordt op geen enkele wijze aangetoond. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat het verhoor bij DVZ goed was verlopen en hij hierbij geen opmerkingen had (CGVS verhoor 1, p. 3), dat hij bij aanvang bij het eerste onderhoud op het CGVS verklaarde zich goed te voelen (CGVS verhoor 1, p. 3) en noch verzoeker noch zijn raadsman bij afloop van zowel het eerste als het tweede persoonlijk onderhoud opmerkingen maakten omtrent de laaggeschooldheid van verzoeker, die een invloed zou hebben op de coherentie van zijn verklaringen (CGVS verhoor 1, p. 23; CGVS verhoor 2, p. 17). Verzoekers kritiek is aldus niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Waar hij er nog op wijst dat hij telkens hij geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden, correcties kon aanbrengen, merkt de Raad op dat het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, evenwel niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheden zoals weergegeven in de bestreden beslissing op te heffen.

De Raad benadrukt dat een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Dat verzoeker louter omwille van het feit dat hij lid is van een familie die beschouwd wordt als pro-Fatah en anti-Hamas erkend moet worden als vluchteling kan de Raad niet bijtreden. Verzoeker verklaarde immers zelf dat, ondanks de conflicten die zijn familie kende met Hamas sedert 2008, de situatie sedertdien gekalmeerd is (CGVS verhoor 2, p. 5). De motieven van de commissaris-generaal zijn pertinent en draagkrachtig, worden bijgetreden door de Raad en luiden als volgt: *“Wat betreft het conflict dat uw familie met Hamas kende bij de staatsgreep van Hamas in 2008 dient aangestipt te worden dat u aangeeft dat dit sindsdien*

gekalmeerd is (CGVS 2, p. 5). Bovendien werden u en uw naaste familieleden in 2008 louter geconfronteerd met het feit dat jullie tijdelijk jullie wijk niet uit mochten (CGVS 2, p. 5). Het loutere feit dat de H.-familie gekend staat als pro-Fatah en anti-Hamas waardoor in 2008 verschillende doden vielen volstaat aldus niet om te besluiten dat u louter door het behoren tot de H.-familie een actueel risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade loopt. Dat dit actueel nog een invloed heeft doordat de politie aan de kant staat van de tegenpartij wanneer er een conflict zou zijn tussen de H. familie en een andere familie, is eveneens onvoldoende om te spreken een gegronde vrees op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade (CGVS 2, p. 5)."

De Raad treedt de commissaris-generaal voor het overige bij in de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen niet is gebleken als zou hij doelbewust zijn geïmagineerd door Israël. De volgende pertinente motieven worden niet weerlegd door verzoeker en worden door de Raad de zijne gemaakt: "Wat betreft de feiten van 2011 en 2016 waarbij u tweemaal gewond raakte door Israël, dient aangestipt te worden dat u toevallig geraakt werd en hierbij niet doelbewust geïmagineerd werd (CGVS 1, p. 15 en CGVS 2, p. 5). Uit niets blijkt dat u persoonlijk geïmagineerd wordt door Israël en dat deze feiten zich zullen herhalen. Dat u getroffen werd door Israëlische kogels dient gekaderd te worden in een algemene reactie van Israël op de toenmalige oorlog/grensconflict waarop u toevallig aanwezig was. Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst dient verwezen te worden naar de vaststellingen verder opgenomen in deze beslissing. Dezelfde conclusie geldt voor het feit dat uw broer Mo. en Mu. in 2018 en 2019 gewond raakten toen ze op vogels aan het jagen waren dicht bij de grens met Israël (CGVS 1, p. 13-14). Dat zij toen beschoten werden, is te wijten aan het feit dat ze dicht bij de grens kwamen. Nergens uit blijkt dat u hierbij persoonlijk getroffen werd of dat in de toekomst het geval zou zijn indien u zich niet naar deze regio zou begeven (CGVS 1, p. 13-14).

Wat betreft de bombardementen op uw woning in 2014 en 2021 dient aangestipt te worden dat uw woning niet specifiek geïmagineerd werd maar dat de bombardementen bedoeld waren om de huizen van Hamasleden uit uw buurt te treffen (CGVS 1, p. 5). Daarnaast zou er minstens van u, in het licht van de hieronder geschetste financiële situatie van u en uw familie, kunnen verwacht worden dat - indien uw woonplaats dermate gevaarlijk is - omwille van de nabij aanwezigheid van enkele Hamasleden en de vergeldingsbombardementen van Israël, u verhuist naar een veiligere plaats binnen Gaza."

Waar verzoeker tenslotte in zijn verzoekschrift betoogt dat er amper aandacht werd besteed aan de documenten die hij heeft neergelegd, merkt de Raad op dat verzoeker in gebrek blijft aan te tonen met welk element of document geen afdoende rekening zou zijn gehouden en op welke wijze die documenten samen genomen met verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen aantonen dat er een nood is aan internationale bescherming. De motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten worden door verzoeker geheel onbesproken gelaten, waardoor hij ze niet in concreto weerlegt en door de Raad worden bijgetreden. De Raad stelt nog vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld om bij al zijn documenten uitgebreid toelichting te geven (CGVS verhoor 1, p. 11 t.e.m. 16; CGVS verhoor 2, p. 3-4) en benadrukt dat verzoeker de beoordeling dienaangaande niet *in concreto* betwist. Verder heeft verzoeker bij zijn verzoekschrift evenmin documenten gevoegd die een ander licht kunnen werpen op voorgaande beoordeling.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5.3. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtredenen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker brengt geen andere elementen aan op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

5.3.2.1. Ondanks de hogere vaststellingen in het kader van de vluchtelingenstatus aangaande de onvoldoend ernstige persoonlijke feiten om gewag te maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, dient op het volgende te worden gewezen.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. Er moet een minimumniveau van ernst worden bereikt om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter ervan, is artikel 3 van het EVRM niet alleen van toepassing wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties waarmee een asielzoeker bij terugkeer kan worden geconfronteerd in welbepaalde omstandigheden kunnen oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van gedragingen van actoren, zoals handelen of nalatigheid vanwege overheidsactoren of niet-overheidsactoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM evenwel enkel worden aangenomen wanneer er een zeker niveau van hardheid wordt bereikt, met name wanneer een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283).

De Raad herinnert er voorts aan dat een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een beoordeling impliceert van een toekomstig risico, of het nu vervolging of ernstige schade betreft.

De beoordeling van het toekomstig risico moet verder niet noodzakelijk alleen gebaseerd zijn op de persoonlijke ervaringen van een verzoeker. Wat bijvoorbeeld zijn familieleden is overkomen, is evengoed een aanwijzing van het bestaan van een reëel risico (zie naar analogie UNHCR *“Handbook*

on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection”, februari 2019, par. 43).

De Raad stipt verder aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en de energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de betrokken actoren in de regio (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mogen hierbij niet uit het oog worden verloren.

Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Er wordt verder niet betwist dat de Covid-pandemie alsook de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact hebben gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Uit de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*” van 27 augustus 2021, p. 16 blijkt dat de socio-economische situatie ernstig verslechterd is door de oorlog in mei 2021, dat de werkloosheid zou kunnen stijgen tot 50% en de armoedegrad 59% zou kunnen bedragen in 2021.

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de meest recente en beschikbare landeninformatie die de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 24 februari 2022 heeft overgemaakt, *in casu* de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 14 februari 2021 en rapport “*OCHA, Response tot he escalation in the oPt. Situation Reprot No. 10*” (september 2021), evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad herhaalt dat een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij een terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens algemene situatie aldaar in precare omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie en meer bepaald uit de “*COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 30 november 2021, waarvan de commissaris-generaal een kopie heeft toegevoegd aan de aanvullende nota, blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is en dat de financiële middelen waarover een Gazaanse

familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. In het rapport leest de Raad dat Gazanen die over financiële middelen beschikken, het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. In de bestreden beslissing wordt in dit verband geoordeeld dat verzoekers individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. De commissaris-generaal heeft hieromtrent het volgende overwogen:

“Zo heeft u zich in het verleden nooit in een precaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u in het verleden in staat bleek om te werken. Voor 2014 werkte u in een winkel van uw grootvader. Van 2014 tot 2017 werkte u maandelijks enkele dagen in de bouw. Na 2017 gebeurde dit nog heel weinig maar u bleek wel in staat om af en toe nog te werken (CGVS 1, p. 10 en CGVS 2, p. 4). Uw broer Mu. krijgt een vergoeding van 100 sjekel per maand omdat hij arbeidsongeschikt is (CGVS 1, p. 10). Uw ouders krijgen een uitkering 1.800 sjekel per 3 maanden (CGVS 1, p. 10 en CGVS 2, p. 4-5). De woning waarin u verbleef, was eigendom van de familie, i.e. van uw grootvader (CGVS 1, p. 5). Toen deze woning bij het recente conflict van mei 2021 werd beschadigd, gebruikten jullie nylon als tijdelijke oplossing (CGVS 2, p. 4). U en uw familie had toegang tot drinkbaar water door dit aan te kopen en door dit op te slaan in een watertank (CGVS 1, p. 6-7). Elektriciteitsonderbrekingen vingen u en uw familie op door te werken met ledlampen (CGVS 1, p. 6-7). Uw reiskosten naar België bedroegen 11.000 dollar. U bleek in staat om daarvan 2.000 dollar zelf te betalen (CGVS 1, p. 9).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie niet volgt dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Deze beoordeling wordt op geen enkele wijze betwist of weerlegd door verzoeker.

In het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan zijn kwetsbaarheid te linken aan het feit dat hij als lid van de H-familie geïdendeerd wordt. Hij weerlegt hiermee geenszins de vaststellingen omtrent zijn individuele socio-economische situatie zoals *supra* omschreven die overigens steun vinden in de notities van zijn persoonlijke onderhouden. Verzoeker brengt aldus ook in zijn verzoekschrift geen persoonlijke elementen of persoonlijke documenten bij die aantonen dat hij bij terugkeer onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Op basis van voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker niet heeft weerlegd dat zijn situatie behoorlijk was. Verzoeker brengt immers geen concrete, op hem persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke omstandigheden in de Gazastrook. Het geheel dat voorafgaat in acht genomen, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren.

Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

5.3.2.2. De Raad oordeelt vervolgens dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken

bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook.

Met de aanvullende nota brengt de commissaris-generaal het artikel *“Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid”* van Egypt Today bij waaruit blijkt dat in navolging van de richtlijnen van de Egyptische autoriteiten en op grond van een akkoord tussen Egypte en de Palestijnse autoriteit, de grensovergang te Rafah sedert 16 mei 2021 ononderbroken in beide richtingen geopend is en dit elke dag van de week behalve op vrijdag en op officiële feestdagen.

Daarnaast blijkt, voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza, uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020 dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker Gaza legaal verlaten heeft in bezit van een paspoort en identiteitskaart (CGVS verhoor, p. 7), zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt in verband met de algemene veiligheidssituatie in Gaza zijn bovendien niet recenter dan de documenten waarnaar gerefereerd wordt in de aanvullende nota van de commissaris-generaal. De argumentatie in het verzoekschrift en de verschillende rapporten zijn aldus niet van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinai, in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten. Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, haar personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd is dan ook geen sprake.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2020 reeds de vrijwillige terugkeer van 13 Gazanen heeft georganiseerd.

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleest in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met betrekking tot de vrees voor Hamas omwille van zijn activiteiten in het kader van de studentenkrant kan immers geen geloof worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook.

De Raad merkt nog op dat verzoeker nalaat concrete elementen voor te leggen die aantonen, of op zijn minst aanwijzingen vormen, dat de situatie die zich voordoet nadat het meest recente rapport waarvan melding gemaakt is in de bestreden beslissing, zijnde COI Focus – Territoire Palestiniens - Gaza, "*Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, dermate zou zijn gewijzigd dat een actualisering van die landeninformatie zich opdringt. Bovendien is uit de informatie die werd neergelegd bij de aanvullende nota gebleken dat de grensovergang wel degelijk geopend is in beide richtingen (zie *supra*).

Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

5.3.3. De Raad herinnert eraan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie '*Operatie Beschermde Rand*' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan

de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op na verschillende maanden van kalmte in de Palestijnse gebieden. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oelopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Van half augustus tot half september werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen en op 21 augustus 2021 raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Midden september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël en niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen. (COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022, p. 14-15). In oktober en november werden er geen veiligheidsincidenten gemeld, terwijl in december 2021 en januari 2022 onder meer drie Palestijnse boeren en drie Palestijnse onderdanen geblesseerd raken bij Israëlische aanvallen (COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022, p. 16).

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering (COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022, p. 18).

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van

een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie dateert van voor de door commissaris-generaal bijgebrachte COI Focus van 14 februari 2022 en ligt in dezelfde lijn van deze informatie. Alleszins kan uit de door verzoeker geciteerde informatie uit het verzoekschrift niet besloten worden dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurige geweld niet langer accuraat is.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Verzoeker laat verder na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

5.3.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO